

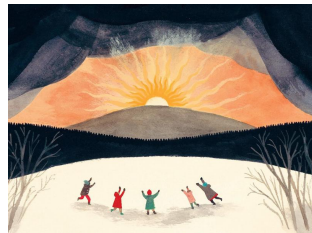

24.02.2025 PONEDELJEK Matija, apostol	KRIŽ 18.00	++ MACAROL, Križ 23
25.02.2025 TOREK Valburga, opatinja		
26.02.2025 SREDA		
27.02.2025 ČETRTEK Gregor iz Nareka, opat, c.učitelj		
28.02.2025 PETEK Roman, opat		
01.03.2025 SOBOTA Albin, škof		
02.03.2025 8 NEDELJA MED LETOM	KAZLJE 8.30 TOMAJ 10h	+ MARIJA SKAPIN, Kazlje 16 ZA ŽIVE IN POKOJNE ŽUPLJANE

VEROUKA
TA TEDEN
v četrtek,
27.2. NI

Od 2.3.do
9.3
zbiranje za
Ukrajino
kot je bilo
oznanjeno.

Tudi med počitnicami
ne pozabimo na Boga.

ŽUPNIJA TOMAJ
7 NEDELJA MED LETOM

Štev.08/ LETO XIII.

23 februar 2025

Bodite usmiljeni, kakor je Bog usmiljen

Iz svetega evangelija po Luku ([Lk 6,27-38](#))

Tisti čas je Jezus rekel svojim učencem: »Vam pa, ki poslušate, pravim: Ljubite svoje sovražnike, delajte dobro tistim, ki vas sovražijo. Blagoslavlajte tiste, ki vas preklinjajo, in molite za tiste, ki grdo ravnaajo z vami. Tistemu, ki te udari po enem licu, nastavi še drugo, in kdor ti hoče vzeti plašč, mu tudi obleke ne brani. Vsakemu, ki te prosi, dajaj, in če kdo vzame, kar je tvoje, ne zahtevaj nazaj. In kakor hočete, da bi ljudje storili vam, storite vi njim. Če ljubite tiste, ki ljubijo vas, kakšno priznanje vam gre? Saj tudi grešniki ljubijo tiste, ki njih ljubijo. Če namreč delate dobro tistim, ki delajo dobro vam, kakšno

priznanje vam gre? Tudi grešniki delajo isto. In če posojate tistim, od katerih upate dobiti nazaj, kakšno priznanje vam gre? Tudi grešniki posojajo grešnikom, da prejmejo enako. Vi pa ljubite svoje sovražnike. Delajte dobro in posojajte, ne da bi za to kaj pričakovali. In vaše plačilo bo veliko in boste sinovi Najvišjega, kajti on je dober tudi do nehvaležnih in hudobnih. Bodite usmiljeni, kakor je usmiljen tudi vaš Oče! Ne sodite in ne boste sojeni. Ne obsojajte in ne boste obsojeni. Odpuščajte in vam bo odpuščeno. Dajajte in se vam bo dalo; dobro, potlačeno, potreseno in zvrhano mero vam bodo nasuli v naročje. S kakršno mero namreč merite, s takšno se vam bo odmerilo.«

Duhovna spodbuda

Komentar 1 Sam 26,2.7-9.12-13.22-23; Ps 102; 1 Kor 15,45-49; Lk 6,27-38

Če bi morali na kratko opredeliti sporočilo beril te sedme nedelje, bi rekli, da je to predlog novih odnosov, ki temeljijo na brezplačnosti in na pravilu dajanja, kakršnega v človeškem vedenju ni bilo v zgodovini človeštva: težkih, tveganih, a ne nemogočih odnosov.

Odlomek iz Samuelove knjige (prvo berilo) je čudovit, saj ima za protagonista Davida, Savlovega zeta, ki ima svojo hčer Mihalo za ženo. Savel je zelo zanimiva figura v Stari zavezi: človek, zaslepljen s svojo navezanostjo na oblast, figura mnogih vplivnih ljudi danes, in zato z ljubosumjem do tistih, za katere se boji, da ga želijo prevzeti in spodkopati. Čudovito branje Savlovega značaja naredi tragik iz Astija Vittorio Alfieri, ki je v istoimenski tragediji sposoben ujeti najbolj relevantne psihološke vidike demona moči. V svetopisemski zgodbi je tisti, ki plača ceno, David, ki ga skuša Savel odpraviti in zato mora pobegniti v puščavo Zif, lin Savel ga trmasto zasleduje s tri tisoč možmi. David bi ponoči lahko ubil svojega tasta, medtem ko je ta spal v taborišču, v katerega je vstopil, s sulico, zapičeno ob Savlovo posteljo, vendar tega noče storiti, ne iz strahopetnosti, ampak v prepričanju, da je samo Gospod sodnik dejanj drugih in da bo "vsakemu povrnil po njegovi pravici in zvestobi".

Savel je torej rešen z Davidovim brezplačnim darom. In to je tema, ki jo ponovno obravnava Lukov evangelij. V latinski različici svetega pisma - Septuaginte- je ključni izraz, na katerega se želimo osredotočiti: [6,32] Et si diligitis eos, qui vos diligunt, quae vobis est gratia? In pridni grešniki so pridni. "Če delaš dobro (samo) tistim, ki delajo dobro tebi, kakšna zasluga je tebi?" Tema brezplačnosti se tu zdi osrednja, tudi zaradi ponavljanja izraza »quae vobis est gratia?« prevedeno v "editio princeps" KKC - kot "kakšne zasluge imate?", izraz, v katerem je tema brezplačnosti zakrita (vendar se je nato ponovno prevzela v različici iz leta 2008). V evangeliju Jezus predlaga težko temo ljubezni do sovražnikov. Ljubiti prijatelja je enostavno, a ljubiti sovražnika, nasprotnika, zarotnika proti tebi ... je nekaj drugega. Jezus glede te teme "dvigne lestvico". Ljubezen do sovražnikov je vedno brez zadržkov, je popolnoma zastoj. Dajati ga je treba brez preračunljivosti: je darilo (in odpuščanje je »super«, »hiper« darilo ...). Je to človeško mogoče? Ni enostavno odgovoriti. To je nečloveška izbira, v nasprotju z biološkimi in psihološkimi strukturami človeka. Da bi dosegli to obzorje popolnosti, ki nas neizmerno utruja, nam Jezus pokaže motivacijo, ki je hkrati pot, ki lahko traja vse življenje. Svoje sovražnike lahko vzljubimo, ker je to Božji odnos do nas. Imeli smo in imamo to »milost«. In to je razlog, zakaj ga moramo dati drugim, še posebej našim sovražnikom. Giuseppe Manzoni dobro zajame ta vidik v "Zaročencih" v poglavju XXXV.: Renzo tava po lazarettu in išče Lucijo. Njegovo srce je polno sovraštva in misli o maščevanju. Nepričakovano sreča očeta Cristofora. Ti občutki sovraštva se pojavijo v dialogu z patrom in slednji ostro graja Renza, ki nato obljubi odpuščanje: tukaj postane očitna tema brezplačnosti.

»Ah, odpuščam mu! Resnično mu odpuščam, odpuščam mu za vedno!« je vzkliknil mladenič. "Renzo!" je rekel pater z mirnejšo resnostjo: »Premislite; in povej mi, kolikokrat si mu odpustil. In čez nekaj časa, ne da bi prejel odgovor, je nenadoma spustil glavo in z globokim in počasnim glasom nadaljeval: "Veš, zakaj nosim to obleko." Renzo je okleval. "Saj veš!" je nadaljeval starec. "Vem," je odgovoril Renzo. "Tudi jaz sem sovražil: jaz, ki sem te grajal za misel, za besedo, človeka, ki sem ga pristrčno sovražil, ki sem ga sovražil dolgo časa, sem ga ubil." "Ja, ampak nasilnež, eden tistih ..." "Utihni!" pater ga je prekinil: »Ali verjamete, da če bi bil dober razlog, ga v tridesetih letih ne bi našel? Ah! ko bi ti mogel sedaj položiti v srce čustvo, ki sem ga vedno imel in ga še imam do človeka, ki sem ga sovražil! Če bi lahko! jaz? toda Bog to zmore: pusti mu to! ... Poslušaj, Renzo: On te ljubi bolj kot ti samega sebe: bil si sposoben načrtovati maščevanje; vendar ima dovolj moči in dovolj usmiljenja, da te prepreči; Naredi uslugo, ki je je bil nekdo drug premalo vreden. Veš, večkrat si rekel, da lahko ustavi roko nasilneža; vendar vedite, da lahko ustavi tudi maščevalno osebo. In ker ste ubogi, ker ste užaljeni, ali verjamete, da ne more braniti pred vami človeka, ki ga je ustvaril po svoji podobi? Ali verjamete, da bi vam dovolil, da počnete, kar hočete? ne! a veš kaj lahko storiš? Lahko sovražiš in se izgubiš; lahko s svojim občutkom zadržiš vsak blagoslov stran od sebe. Kajti, kakorkoli se vam bo godilo, ne glede na srečo, bodite prepričani, da bo vse kazni, dokler ne odpustite»

Današnji evangelij je izrednega pomena: ne bi ga smeli le brati, temveč ponotranjiti do njegovih skrajnih posledic, pa naj bodo še tako težke. Pojavi se nov koncept pravičnosti, ki presega koncept vzajemnosti. Od nas zahtevajo, da ne da nimamo sovražnikov, ampak da jih ljubimo svobodno. Predvsem smo pozvani, da do drugih ne uporabljamo istega negativnega merila, s katerim smo obravnavani, ne zato, ker se počutimo boljše od drugih, ampak zato, ker se je Bog tako obnašal do nas. Dokler velja merilo vzajemnosti, vojn ne bo nikoli konec: treba je, da nekdo naredi prvi korak, da ponudi mir, četudi se ta korak morda zdi ponižujoč, če ruši proračun orožarskih podjetij, če zaradi tega tisti, ki ga predlaga, izgubi glasove ... Nujno je, da eden od pretendentov naredi prvi korak, po možnosti s pomočjo tretje oseba zunaj konflikta. To je nova pravičnost, ki razbija vzorec vzajemnosti in odpira prihodnost čiste neodplačnosti. Utopija? Mogoče ja. Ampak ne absolutno. Danes morda ne. Ker antropološke, družbene, politične, verske strukture to preprečujejo. Toda to je obzorje, h kateremu moramo težiti.

Horizont, ki ni samo oseben, ampak tudi domač in političen. Kar nas približa prerokbi tistih, ki so znali združiti boj in kontemplacijo. Bojujte se z ubogimi, razdedinjenimi, trpečimi, ki jim je Gospod obljubil Kraljestvo. Ne iz maščevanja bogatim, močnim, mučiteljem revnih, ampak zato, ker je Kristus umrl za vse, bogate in revne, dobre in slabe. Dietrich Bonhoeffer dobro zajame ta vidik: »Kdor se hoče maščevati, je tisti, ki vzame življenje svojega sovražnika v svoje roke in pozabi, da je Bog že položil svoje roke na tega človeka in umrl zanj na križu. Kdor se komu maščuje, naredi Kristusovo smrt zaman; kriv je krvi sprave. Kristus je umrl zame in za mojega sovražnika, da bi naju oba rešil. Če iščem maščevanje, preziram odrešitev drugega« (Memory and Fidelity, Qiqajon, Bose 1995, str. 121). Dober in usmiljen je Gospod, ne mi: zato se moramo vedno zaupati Njemu, Njemu, ki, kot pojemo v psalmu: "Gospod je usmiljen in milostljiv, /počasen za jezo in poln dobrote. /Ne ravna z nami po naših grehah, / ne vrača nam po naših krivdah."